

1

Op weg naar bureau Bermhoven zag Marieke de Zwart de beroemdste familie van haar woonplaats. Teamchef Van Gelen zou zeggen: de beruchtste familie. Ze stopte voor de drukke kruising bij de Piet Heinweg en gluurde opzij. De familie De Wit waai-erde met veertien personen breed uit over het voetpad. Marieke zag een opa en twee oma's, vier kinderen en zeven kleinkinderen. Ze wandelden daar alsof de hele straat van hen was, nonchalant, maar zelfbewust. Twee fietsers kwamen hen op het fietspad tegemoet en reden snel door zonder op te kijken; er was weinig voor nodig om de familie De Wit te provoceren.

Van Gelen noemde hen de maffia van Bermhoven.

De familie De Wit was niet alleen in naam Mariekes tegenpool. Hun uiterlijke armoede van afgetrapte gympen, oude jassen en ongekamde haren was schijn. Deze familie bezat meer geld dan menig Bermhovenaar. Door de jaren heen werden ze verdacht van diefstal, heling, intimidatie, mishandeling en inbraak, maar er was al jaren geen aangifte meer tegen hen gedaan en bewijzen ontbraken, zodat ze nooit waren veroordeeld. Altijd zorgden ze voor elkaars alibi en nog geen agent wist die zeepbel door te prikken. Maar de laatste tijd gedroegen ze zich rustiger, hun achternaam werd niet vaak meer genoemd. Vooral niet sinds zij en Robin hier werkten, dacht Marieke, terwijl haar mond zich tot een glimlach plooidde. Tijdens hun laatste buurtfeest, afgelopen oktober, was het volgens de berichten zowaar gezellig op het zeeheldenplein.

Marieke vroeg zich af waar de familie De Wit naartoe ging. Een familie-uitstapje om iets te vieren? Gewoonlijk reden ze in dure auto's of op de nieuwste scooters, het gebeurde zelden dat ze massaal aan de wandel waren.

Een van de oma's keek in haar richting. Onwillekeurig voelde Marieke zich ongemakkelijk en zodra de weg vrij was trok ze snel op. Volgens Van Gelen vormde dit gezin een eiland in Bernhoven, een eigen bastion, een wereld op zich. Vrijwel niemand kon hun cirkel betreden.

Ze reed door en liet het lopende gezelschap achter zich. Bij de volgende rotonde bloeiden krokussen. De bermen en velden waren nu weer groen, de meeste bomen liepen flink uit. Vandaag was de eerste lenteachtige dag in februari, na een kwakkelwinter met regen, sneeuw en twee hevige stormen. De dagen werden langer, de betere tijd kwam eraan. Nog een paar maanden, dan zat ze 's avonds weer in haar tuin tussen de bloemen, een koud drankje binnen handbereik en criminelen ver uit haar gedachten.

Vijf minuten later naderde ze De Diamant, het vertrouwde, futuristische bureau aan de Patrijsslaan, dat al van afstand opviel nu de opkomende zon op de ramen en zonnereflectoren weerkaatste. Vooral de oudere generatie Bernhovenaren verafschuwde de moderne architectuur met dat piramidevormige dak, de lichte kleuren en talloze ramen. Veel jonge bewoners vonden het juist de blikvanger van hun stad.

Ze parkeerde naast de ingang op het personeelsgedeelte, tussen de Volvo van collega Pieter Jansen en de Audi van Robin. Ze zuchtte. Robin was vroeg vanochtend. Ze dacht terug aan de periode waarin hij haar voor het werk ophaalde, of andersom. Dat leek zo lang geleden. Na zijn bekentenis dat hij als zaaddonor een kind had rondlopen was hun relatie bekoeld. Waarom

had hij haar dat niet eerder verteld? Daarmee had hij haar gekwetst. Later kwam de relativering. Zij was de enige die het wist, zelfs haar zus Manon was niet op de hoogte, ook Robins moeder niet. Hij wilde niet dat het tussen hen zou komen, maar dat gebeurde wel.

Robin had toegegeven dat hij openhartiger had moeten zijn. Daarom nodigde hij haar uit om een middagje te gaan schaatsen op de ijsbaan. Ook hadden ze een keer een intiem etentje bij haar thuis, maar dat werd verstoord door haar ouders die onverwachts op de stoep stonden. Niet voor haar, maar voor Manon. Ze waren bezorgd omdat ze haar jongere zus niet thuis aantroffen. Marieke vertelde hen dat Manon een fotoshoot had in Engeland, haar moeder bleek zich te hebben vergist in de datum. Twee weken geleden stelde Marieke voor om weer eens samen naar hun werk te rijden. Ze zag de twijfel op Robins gezicht. Hij beet op zijn onderlip, keek haar...